

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/13/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313010336
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8313010336.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom 11.06.2014 v trestnej veci vedenej proti obž. C. I. pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zák. a iné o odvolaní obžalovaného C. I. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T 57/2013 zo dňa 05.12.2013 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného C. I..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obž. C. I. vinným zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že
- dňa 02.09.2012 v čase okolo 09.30 hodine neoprávnene vošiel cez bránku oplotenia do dvora rodinného domu č. X v obci V., okres I., kde vykrikoval, vulgárne nadával majiteľke domu O. U., nar. XX.XX.XXXX, vyhrážal sa jej, že ju zabije, podpáli jej dom a následne na výzvu jej syna z dvora odišiel, toho istého dňa sa v čase okolo 10.00 hodine vrátil do dvora takým istým spôsobom, kde znovu vykrikoval, vulgárne nadával a vyhrážal sa, že všetkých v dome pozabíja, načo bol synom majiteľky domu odvedený pred oplotenie, kde začal lomcovať bránkou a vytrhol z nej 4 látky, pričom vykrikoval, že všetkých v dome pozabíja a s konaním prestal až po príchode polície, čím tak u majiteľky domu vzbudil obavu o svoj život a majetok.

Za to mu podľa § 194 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. a/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu podmienične odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe, pričom podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov a súčasne mu podľa § 51 ods. 4 písm. a/ Tr. zák. uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej O. U. na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, nezdržiavať sa v blízkosti obydlia poškodenej a vyhýbať sa konfliktným situáciám s poškodenou.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, odvolanie obžalovaný s tým, že uviedol len toľko, že posledné slovo bude mať on a nie súd, pretože súd to, že spáchal trestný čin nadobudol presvedčením a nie dokazovaním.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom

na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je možné považovať za dôvodné.

V posudzovanej veci boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako to vyžaduje ust. § 2 ods. 10 Tr. por. Bolo teda postupované tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Vykonané dôkazy prvostupňový súd hodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. por. a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým aj právnym záverom.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku rozpísal, ktoré konkrétne dôkazy boli v posudzovanej veci vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivých vykonaných dôkazov vyplývali, uviedol, ako dôkazy hodnotil, prečo obrane obžalovaného neuveril a na základe ktorých dôkazov konkrétne dospel k skutkovým záverom, ktoré prezentoval vo výroku svojho rozhodnutia.

Aj podľa názoru krajského súdu bolo vykonanými dôkazmi náležitým spôsobom preukázané, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal a tento skutok obžalovaný spáchal, aj keď jeho spáchanie popiera tvrdiac, že on vo dvore poškodených nebol, ani U. ani nikomu z ich rodiny sa nevyhrážal zabitím alebo podpálením domu, jediné čo im povedal, bolo to, že sú hadie plemeno a to z dôvodu, že deň predtým hospitalizovali E. J., ktorá skolabovala vzhľadom na to, že sa mala vysťahovať z rodinného domu, o ktorý ju podľa jeho názoru chcú U. obrať.

Obrana obžalovaného je vyvrátená výpoveďami svedkov O. U., Q. U., C. U. a W. U.. Najmä z výpovedí poškodenej O. U. plynie, že obžalovaný v kritickú dobu už asi okolo 09.00 hod., keď išiel okolo ich domu a zbadal ich na dvore, začal na nich vulgárne nadávať a vykrikoval rôzne nezmysly, pričom keď sa vracal, prišiel až k ich plotu a keď sa približoval k ich domu, vulgárne nadávajúc a kričiac, ona vstala, šla zatvoriť veľkú bránu a obžalovanému povedala, aby odišiel preč. Ten však neprestal, nadával ďalej, otvoril si malú bránku, vošiel do dvora, vulgárne jej pritom nadával, kričal, že ju zabije, podpáli dom. Keďže jej syn povedal, aby to nechala tak, šla radšej do domu, pričom keď obžalovaný neprestal s nadávkami a vyhrážkami, požiadal ho syn, aby odišiel z dvora preč a nerobil bordel a keďže to nechcel urobiť, chytil ho za ruku a odviezol za bránku. Obžalovaný sa však zanedlho znova vrátil k domu, už pred bránkou sprosté a vulgárne nadával, vykrikoval na nich, potom znova bránku otvoril, vošiel až do dvora, pričom keď na jeho krik vyšla von nevesta, povedala mu, aby išiel preč, že deti sa ho boja a plačú, keď tak kričí, vulgárne začal nadávať aj jej, na čo zareagoval syn a ona videla, ako obžalovaného znova vyviedol pred bránku. Obžalovaný však počas toho stále nadával, vykrikoval, že ich pozabíja a to robil aj pred bránou, pričom vytrhol aj latky z plotu, takže manžel zavolať políciu.

Uvedené okolnosti vyplývajú aj z výpovedí svedkov Q. U., ktorá potvrdila, že obžalovaný vo dvore vulgárne nadával, vykrikoval tak, že sa ho báli deti, ktoré plakali, vykrikoval, že ich všetkých pozabíja, že podpáli dom, čo opakoval viackrát. Tieto skutočnosti potvrdzuje aj svedok C. U., ktorý takisto počul, ako obžalovaný vykrikoval na manželku vulgárnosti, vykrikoval, že ich pozabíja, že podpáli dom a robil tak vo dvore ich domu opakovane napriek tomu, že ho syn z dvora vyviedol. W. U. uvedené skutočnosti takisto vo svojej výpovedi potvrdil.

Aj keď obžalovaný namieta, že na základe výpovedí týchto svedkov nemôže byť preukázaná jeho vina, pretože svedkovia sa na svojich výpovediach dohodli, je potrebné poukázať aj na obsah výpovedí zasahujúcich príslušníkov policajného zboru, ktorí došli na miesto samé po oznámení veci. Aj z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že obžalovaný na adresu poškodených nielen vulgárne nadával, ale dokonca aj v ich prítomnosti používal vyhrážky, počuli vyhrážky zapálením domu. Obaja svedkovia, teda svedkovia T. C. a S. J. potvrdili, že obžalovaný bol značne agresívny a vulgárny.

Skutkové závery súdu prvého stupňa sú teda vzhľadom na vyššie uvedené dôkazy správne.

Správnym skutkovým záverom zodpovedá aj správna právna kvalifikácia konania obžalovaného. Je totiž nepochybne preukázané, že do dvora poškodených obžalovaný vošiel neoprávnene. Za neoprávnené vniknutie do obydla iného je totiž potrebné považovať každé nežiadúce bez súhlasu alebo proti vôli oprávneného užívateľa, uskutočnené vojdienie do obydla, ktorým sa zasahuje do domovej slobody. To,

že obžalovaný súhlas na vstup do dvora poškodených nemal je zrejme a nepochybné je aj to, že tam opakovane vošiel napriek výslovnému nesúhlasu poškodených, resp. napriek tomu a po tom, čo bol priamo vyvedený. Pod pojmom obydlie je potrebné rozumieť obydlie v zmysle § 122 ods. 5 Tr. por., podľa ktorého je trestný čin spáchaný v obydli, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie, vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydlia uzavreté. Obžalovaný vošiel do uzavretého dvora, keďže bránu do tohto dvora priamo pred ním poškodená uzavrela a aj takýmto spôsobom svoj nesúhlas so vstupom obžalovaného zreteľne dala najavo. Konanie obžalovaného teda v tej časti nepochybne napĺňa znaky trestného činu porušovania domovej slobody v zmysle § 194 Tr. zák. Tým, že obžalovaný sa poškodenej, ale aj ostatným členom rodiny vyhrážal, že ju zabije, že jej podpáli dom, vyhrážal sa inému smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční a jeho konanie teda v tejto časti napĺňa aj znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zák. Obžalovaný má aj podľa svojej vlastnej výpovede vedomosť o tom, koľko rokov má poškodená, vie teda, že ide o osobu staršiu a to znamená, že sa trestných činov dopustil voči chránenej osobe, ktorou je v zmysle § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. aj osoba vyššieho veku, podľa § 127 ods. 3 Tr. zák. je ňou osoba staršia ako 60 rokov.

Prvostupňový súd teda postupoval správne, keď konanie obžalovaného posúdil ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., ktorý bol spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Pochybenie, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Okresný súd uviedol, na ktoré skutočnosti pri rozhodovaní o nich prihliadal, poukázal na osobu obžalovaného, jeho hodnotenie, doterajší spôsob života a obžalovanému správne ako priťažujúcu okolnosť pričítal okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zák., teda že spáchal viac trestných činov (aj keď v dôvodoch rozhodnutia zrejme len mylne poukázal na to, že mu pričítal priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák.). Krajský súd sa nestotožňuje s tým, že by v danom prípade mala byť obžalovanému priznaná poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písm. a/ Tr. zák., ale vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného, nie je možné uvedenú skutočnosť napraviť, pretože v takom prípade by tu existovala prevaha priťažujúcich okolností, čo by v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. znamenalo povinnosť zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (keďže trestná sadzba u trestného činu najprísnejšie trestného je v danom prípade od 3 rokov do 8 rokov, postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zák. by to znamenalo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby na 4 roky až 8 mesiacov), čo by bolo evidentne v neprospech obžalovaného a takto rozsudok na podklade odvolania podaného len v jeho prospech nie je možné zmeniť.

Za takejto situácie preto krajský súd, keďže obžalovanému bol ukladaný trest v minimálnej možnej výmere s podmieneným odkladom jeho výkonu trestu s probačným dohľadom na skúšobnú dobu 3 rokov so stanovením primeraných obmedzení, ktoré prvostupňový súd aj náležite odôvodnil a ktoré by mali obžalovanému zabrániť v ďalšom páchaní trestnej činnosti, potom krajský súd odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je ďalší riadny opravný prostriedok prípustný.